

der er mennesker, der mister deres bolig. Det er jo et problem, vi har kendt i årtier, det er jo et oldgamelt problem og et af de mest deprimerende udslag af, at der er nogle, der har det dårligt. Så det er ikke et nyt fænomen, men det betyder sandt for dyden ikke, at vi ikke skal gøre noget ved det. Så det er jeg meget, meget opmærksom på. Jeg kan sige, at der vil jeg godt love, at jeg vil gøre en indsats der. Så det vil vi sikkert kunne komme til at vende tilbage til. Jeg har nogle handlemuligheder.

I forhold til det andet eksempel, der blev nævnt, med unge mennesker, der så ikke har råd til at købe f.eks. den kost, der skal til, hvis de lider af sukkersyge, vil jeg sige, at der dog er nogle enorme muligheder for at sikre, at de unge mennesker får noget arbejde i dagens Danmark. Det må være et hovedindsatsområde. Når man i sin tid – og det går mange år tilbage – halverede de sociale ydelser for unge under 25 år, var det netop for at sikre, at de ikke blev hængende på kontanthjælp.

Kl. 14:41

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Fru Line Barfod.

Kl. 14:41

Line Barfod (EL):

Det glæder mig da meget, hvis ministeren vil gøre noget. Jeg forstod så ikke helt, om det var for at forebygge, at folk mister deres lejlighed, eller om det var for at gøre noget, når de havde mistet den. Det håber jeg ministeren kan svare på og også sige, hvad det er for nogle konkrete initiativer, ministeren har i tankerne. Vi ved jo, at gældsrådgivning kan hjælpe for dem, der har sat sig i gæld. I Malmø fik man halveret antallet af mennesker, der blev bløt ud af deres lejlighed på grund af huslejerestance, ved at indføre en gratis gældsrådgivning. Det er en mulighed, og det har vi jo foreslået mange gange.

Det andet er så i forhold til folks økonomi, hvor ministeren siger, at unge skal i uddannelse eller i arbejde. Det kan vi jo alle sammen være helt enige om, men det er der så nogle unge der af forskellige grunde ikke er. Der er unge, der har en psykisk sygdom, der er unge, der har fysiske sygdomme, og der kan være nogle sociale problemer og andet, og hvor de så ikke – i tilstrækkelig grad i hvert fald – får den støtte, der skal til for at komme i uddannelse og arbejde. Og så lever de altså i længere tid. Det er jo det, der gør, at man nu er gået ind og har lavet forskellige undtagelser og taget forskellige diagnoser ud af den lave ydelse. Men det hjælper jo så

ikke dem, der er tilbage. Og det bliver jo en mærkelig sociallovgivning, hvis ministeren forestiller sig, at vi skal lave en lappeløsning, hvor man skal passe ind i de forskellige diagnoser for at få de penge, der skal til for at have råd til at have en ordentlig kost.

Derfor vil jeg gerne høre: Hvad forestiller ministeren sig at hun vil gøre for de her mennesker, så de får råd til de mest basale ting, så de også kan få et bedre helbred og en bedre sundhed?

Kl. 14:42

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Socialministeren.

Kl. 14:42

Socialministeren (Karen Jespersen):

Nu nævnte fru Line Barfod netop den bestemmelse, der faktisk er lavet for dem, der har en psykiatrisk diagnose – og nu ved jeg godt, at der så er blevet nævnt en række, men det er dog temmelig mange, der er nævnt i lovgivningen – og hvor man så kan få en højere ydelse.

Der er også nogle af de her situationer, hvor det er mennesker, der vitterlig ikke kan arbejde, men jo heller ikke er mennesker, der skal parteres på en livslang førtidspension. Er der nogen nye muligheder, skal vi tænke nyt i forhold til det? Det er noget af det, som er på dagsordenen også i forbindelse med en førtidspensionsreform. Er det system, vi har, som det ser ud i dag, for stift? Det er klart, at det jo er en stor øvelse, men jeg mener selv, at det er en af de baner, man skal tænke i.

Kl. 14:43

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr som medspørger.

Kl. 14:43

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu synes jeg, at det var rart at høre, at socialministeren erkender, at der er nogle mennesker, som midlertidigt er for syge til at arbejde eller uddanne sig, og som derfor er blevet friholdt fra kontanthjælpsloftet.

Så kunne jeg godt tænke mig at høre socialministeren om, hvorfor det kun er *nogle* af de mennesker, der blevet friholdt fra kontanthjælpsloftet. Ville det ikke være rimeligt – og det kan socialministeren så hygge sig med beskæftigelsesministeren lidt senere med at overveje – at det gjaldt for *alle* de mennesker? Det er jo lidt grotesk, at man har en ordning, som går ud på, at man meget gerne vil have folk til at arbejde, men den rammer altså økonomisk og dermed sundhedsmæssigt også nogle mennesker, der